

barnet får en reel chance for at få en fornuftig barndom og en fornuftig opvækst.

Vi er også tilfredse med, at det nu i lovforslaget direkte konkretiseres, at man skal overveje, om ikke det er muligt, at barnet bliver anbragt hos den nærmeste familie, f.eks. bedsteforældre, onkler, tanter osv., frem for at det er helt fremmede mennesker. Der er ingen tvivl om, at den nærmeste familie i mange tilfælde vil kunne træde ind og varetage den funktion, men man skal selvfølgelig være meget opmærksom på, om de er i stand til det.

Vi har i Frihed 2000 også den opfattelse, at i de sager, der er helt oplagte, og hvor man kan se, at der ikke er udsigt til, at forældrene på noget tidspunkt vil være i stand til at varetage rollen som forældre, vil det være bedre, at man går ind på et tidligt tidspunkt og siger, at så gennemfører vi simpelt hen tvangsmæssigt en bortadoption, således at barnet får nogle nye forældre, som barnet vel at mærke kan blive ved med at have, og ikke nogle, der skal gå dag ud og dag ind og vente på, hvornår det passer kommunen, at barnet skal hjem igen, og som ikke ved, hvordan barnets fremtid kommer til at blive. En egentlig bortadoption vil i langt højere grad give tryghed og stabilitet for barnet i dets opvækst, og derfor er bortadoption efter vores overbevisning i nogle tilfælde det bedste.

Men i de tilfælde, hvor der er udsigt til, at barnet kan komme hjem igen, hvor det er i en midlertidig periode, forældrene ikke er i stand til at varetage opgaven som forældre, bør man så til gengæld satse massivt på at få forældrene på ret køl igen, sørge for, at de igen bliver i stand til at varetage rollen som forældre. Der skal der simpelt hen sættes massivt ind, og målet må være, at barnet så hurtigt som overhovedet muligt kommer hjem til sine biologiske forældre igen.

Vi er også tilfredse med formuleringerne i lovforslaget om, at man i højere grad skal lytte til barnet. Vi kunne godt tænke os, at det blev udvidet endnu mere, end det er i lovforslaget. Det er efter vores opfattelse helt afgørende, at man lytter til, hvad barnets opfattelse af situationen og dets hverdag er, og at man – selvfølgelig ud fra barnets alder og modenhed – tager hensyn til barnets holdning til tingene. Jeg er ret overbevist om, at børn selv i en ret ung alder er klar over, hvad det er for en situation, de er i, og at de også selv er klar over, hvad det er, de gerne vil, og hvad de godt kunne tænke sig at få lavet om på.

Så er der den gruppe børn og unge, som hellegvis er ganske lille, men dog findes, nemlig gruppen af børn og unge, som begår massiv kriminalitet, meget omfattende kriminalitet, også betegnet som desperadoer, der simpelt hen begår den ene kriminelle handling efter den anden. Der er det vores opfattelse, at man bør have en mulighed for, at man simpelt hen kan tvangsanbringe de børn og så sige, at de bliver der, indtil de har lært at opføre sig ordentligt, og før de har lært at opføre sig ordentligt, kan man simpelt hen ikke tillade, at de kommer hjem igen. Det vil være at give dem en hånds-rækning, men lad os se på det.

Vi er i hvert fald positive over for lovforslaget, og vi går positivt ind i arbejdet.

Formanden:

Fru Tove Fergo som privatist.

Tove Fergo (V):

Der er, som alle ordførerne har været inde på, desværre børn, der bør fjernes fra deres hjem, fordi forældrene på grund af psykisk sygdom, på grund af misbrug, på grund af andre forhold ikke er i stand til at være forældre for dem.

Som medlem af børn og unge-udvalget i Københavns Kommune, hvor jeg har været med til at behandle små 200 fjernelsessager, var jeg ikke i tvivl om, hvilke børn der måtte fjernes. Altså når der er så massive problemer, er der ingen tvivl, og så er den lovgivning, vi har i øjeblikket, fuldt tilstrækkelig.

Når man siger, at man ikke kan gribe hurtigt nok eller tidligt nok ind med den lovgivning, vi har, så passer det ikke. Man kan sagtens gribe ind, og man kan også, når en familie frivilligt har anbragt sit barn i en institution, men så vil have barnet hjem, ved en formandsbeslutning øjeblikkelig forvandle den frivillige anbringelse til en tvangsmæssig anbringelse. Så det passer simpelt hen ikke, at den eksisterende lov ikke er god nok.

Det, det drejer sig om, er sagsbehandlingen, og det er kvaliteten i sagsbehandlingen, der ikke er god nok. Det er en debat, der er kommet op på grund af nogle konkrete sager, hvor nogle kommuner simpelt hen ikke har levet op til lovens krav. Det er det, der afstedkommer denne lovændring, og så går man efter min mening over gevind, når man vil ændre hele fundamentet for fjernelsesgrundlaget ved at sige, at nu skal det ikke længere være godtgjort, at barnet ikke kan blive hjemme, at problemerne med